

на Сѣверна и на Южна Бѣлгария, защото ужъ зло щѣло да бѣде за него. Но Александръ ги не послуша, защото знаеше, че съединеното е желание на цѣлия народъ, когото той обича А за да не дойдѣтъ турцитѣ да привзематъ пакъ Источна Румелия, Александоръ испрати всѣчкитѣ си въоръжени войски по край турската граница да пазѣтъ. Така станѣ съединението и Александръ — князь на съединена Бѣлгария.

Сърбскія кралъ Миланъ завидѣ на поголъмѣлата Бѣлгария и на Александровата слава, затова отвори война. Бързо испрати той войскитѣ си, които навлѣзохъ въ нашето отечество и насочихъ право къмъ Бѣлгарската столица — София. Къмъ Сърбската граница наша войска почти нѣмаше, та сърбитѣ лесно дойдохъ дори до селото Сливница (30 километра далечъ отъ София). Но тъкмо тамъ ги посрѣгнахъ храбритѣ бѣлгарски войници съ юначния си вождъ — Александра. Страшна битка се захванѣ. Слѣдъ тридневенъ бой по височинитѣ надъ Сливница, Драгоманъ, Сърбитѣ бидохъ побѣдени и прогонени до границата. Кралъ Миланъ, като видѣ, че бѣлгаритѣ ще влѣзѣтъ въ Сърбия, побърза да иска миръ. Но князь Александръ му отговаря, че сѣнкитѣ на падналитѣ въ боя войници не му позволяватъ да свърже миръ прѣди да стѣпи на сърбека земя. На 14 Ноемврий, напетина, бѣлгарекитѣ войници съ князя си подъ звукуветѣ на „Шуми Марица“ навлѣзохъ въ Сърбия. Тѣ стигнахъ до града Циротъ и го прѣвзѣхъ. Тогава Миланъ повторно поиска миръ. Нашитѣ склонихъ. Мирътъ се свърза и войскитѣ се върнахъ. Въ